M-am nascut la York, in anul 1632, intr-o familie destul de buna, fiind al treilea dintre fiii tatalui meu. Inca de timpuriu, am avut capul plin cu tot felul de idei nastrusnice, si am dat de multe ori de inteles parintilor mei ca as fi foarte fericit daca m-ar lasa sa plec pe mare. Tatal meu nici nu a vrut sa auda de una ca asta, drept urmare am insitat pe langa mama sa-l convinga, sa ma lase sa plec. Am aflat mai tarziu ca dansa a deschis la un moment dat subiectul cu pricina, insa tatal meu s-a mahnit foarte, si a spus ca nu isi doreste ca el sa-mi dea binecuvantarea de a ma avanta in necunoscut, si a-mi abate asupra-mi tot felul de nenorociri care s-ar ivi de aici. Bineinteles ca eu nu intelegeam talcul vorbelor parintesti, si imi doream mai aprig ca oricand sa plec in calatorii pe mare, pentru a vedea lumea si a infaptui lucruri de mare isprava, cum imi imaginam eu la vremea aceea.

Asa ca fara sa mai astept vreo incuviintare de la tatal meu, cu primul prilej care mi s-a ivit, m-am imbarcat pe o corabie a unui prieten, care m-a rugat sa plec cu el intr-o calatorie, in care nu trebuia sa-i achit in schimb nicio suma de bani. Toate astea se intamplau la data de 1 septembrie 1651, noi urmand a pleca din Hull si a ajunge la Londra la bordul acestei corabii, care apartinea tatalui prietenului meu. Insa totul a inceput prost pentru mine, caci de cum am iesit din golful Humber, s-a iscat un vant puternic, iar marea a devenit foarte agitata. Trebuie spus ca toate acestea m-au inspaimantat foarte, si m-am gandit pentru prima oara la vorbele tatalui meu, care erau pe cale sa se adevereasca. Mi-am spus ca daca voi reusi sa scap cu bine din aceasta incercare, nu voi mai pasi niciodata la bordul unei corabii, si ma voi intoarce acasa sa-mi vad de treburile mele. Marea s-a mai linistit apoi, iar eu vazand toate acestea am tras impreuna cu prietenul meu si cu alti tovarasi de pe vapor un strasnic chef marinaresc, si toate gandurile cele bune mi-au disparut pe data din cap. Dupa sase zile de calatorie pe vreme buna, am ajuns in raza Yarmouthului. Acolo a inceput o furtuna mult mai groaznica decat cea dintai, iar pentru a nu fi rasturnati cu totul de vantul cel puternic, secundul si seful de echipaj au cerut capitanului sa le ingaduie a fi taiate catargele. Acesta s-a invoit in cele din urma, dar imediat dupa aceea, nu mai aveam niciun control asupra vasului. Iar m-au napadit gandurile de remuscare ca nu-mi ascultasem tatal si ma aventurasem pe mare fara sa am habar de ceea ce m-ar putea astepta. La un moment dat, cineva ne-a anuntat ca apa a patruns in corabie, si atunci fiecare dintre noi am coborat in cala la pompe, pentru a incerca sa facem tot posibilul sa nu ne innecam. Cum cei de pe corabie trageau mereu cu tunul pentru a fi auziti de vreun vas care se afla pe acolo, providenta s-a indurat de noi, si ne-a trimis spre salvare o corabie care ne-a imbarcat la bordul ei. In vremea asta, am vazut cu ochii mei cum vasul pe care calatorisem pana atunci, s-a scufundat. Am ajuns apoi cu bine la

Yarmouth, dar soarta imi hotarase un asemenea destin, incat am uitat pe loc toate pornirile de remuscare pe care le-am avut, si in scurt timp ma gandeam din nou la calatoriile pe mare, care ma fascinau intru-totul.Am cunoscut un capitan de corabie, cu care m-am si imprietenit in cele din urma, ce realizase castiguri frumoase de pe urma negotului facut in Africa, mai exact in Guineea. Omul acesta, care mi-a fost un adevarat prieten si profesor, m-a invatat toate notiunile de baza ale navigatiei, si multumita lui, am reusit sa intreprind o calatorie incununata de succes in Guineea,de unde m-am ales cu niste castiguri frumusele din negot. Insa prietenul meu capitanul, murind la scurta vreme, iar eu dorind sa continui negotul ce se dovedise plin de castig pentru mine, care eram deopotriva indragostit de calatoriile pe mare, am hotarat sa plec din nou la drum. Astfel, m-am imbarcat pe aceiasi corabie pe care calatoriseram impreuna mai inainte, ce era acum comandata de fostul secund al capitanului – prietenul meu, si am pornit din nou inspre Guineea. Insa si aceasta calatorie a mea a fost una nenorocoasa, caci in drumul nostru pe mare am fost atacati de piratii mauri, care ne-au transformat pe loc in sclavi, unii dintre noi urmand a fi vanduti mai departe in targuri, iar alti ramanand in robie in slujba celor care ne atacasera. Printre acestia m-am numarat si eu, care am devenit sclavul capitanului piratilor. Nu pot spune ca am dus-o rau la acesta, insa imi lipsea libertatea. Impreuna cu un negru, pe nume Xury, care era si el robul stapanului nostru, ne indeletniceam cu pescuitul, si pot spune ca stapanul era foarte multumit de mine, caci eram foarte priceput in aceasta activitate. Odata mi s-a ivit prilejul sa plec in larg doar cu Xury, si atunci am intrevazut licarul sperantei ca voi putea fi din nou liber. Am incarcat ambarcatiunea cu toate cele trebuitoare: provizii, arme si munitii, si iesind in larg, ne-am indepartat cat de mult cu putinta de locurile acelea blestemate. Am avut noroc si de aceasta data, caci in cele din urma am intalnit o corabie portugheza, care ne-a luat la bord pe mine si pe Xury, impreuna cu tot avutul nostru. Capitanul, un om foarte de treaba, m-a debarcat in Brazilia, impreuna cu tot avutul meu. Cu acordul meu, l-a pastrat pe Xury in serviciul sau, urmand a-l elibera dupa zece ani, daca acesta va hotari sa treaca la crestinism.

O buna bucata de vreme, treburile au mers struna pentru mine in Brazilia, caci mi-am cumparat o plantatie de trestie de zahar si am inceput sa traiesc binisor de pe urma acesteia. Insa intr-o zi, niste cunoscuti de-ai mei, afland de la mine ca am practicat pe vremuri negotul pe Coastele Guineei, ma intrebara daca as fi de acord sa plec intr-acolo pe o corabie ce le apartinea, pentru a le reprezenta interesele de comert. Imi ofereau in schimb o sume frumusica, impreuna cu garantia ca se vor ingriji de proprietatea mea, cat timp voi lipsi din Brazilia. De ce am acceptat oare

acest lucru, cand traiam foarte bine in Brazilia, iar in cativa ani as fi putut strange o avere frumusica? Pentru ca deseori omul este sortit sa fie unealta propriei sale distrugeri, dar acest fapt nu-l stiam pe atunci.

Si iata ca la data de 1 septembrie 1659, dupa exact opt ani de la prima mea calatorie nefericita pe mare, ma imbarcai pe corabia cu pricina, care avea un echipaj compus din paisprezece insi, capitanul si servitorul acestuia.

Corabia a pornit-o spre coastele Africii. Am navigat pana am lasat in urma uscatul, si mult timp am avut vreme buna pe mare. Lasand in urma insula Fernando de Noronha, douasprezece zile mai tarziu am trecut ecuatorul, dar am fost surprinsi imediat de un uragan puternic, care ne-a purtat zile in sir fara sa putem avea vreun control asupra vasului.

Dupa o atenta observatie astronomica a capitanului, acesta ne-a spus ca ne aflam in apropierea coastelor Guianei. Capitanul ne-a propus apoi sa ne intoarcem imediat spre coasta Braziliei, caci in timpul uraganului corabia fusese avariata. Insa eu am hotarat sa ne indreptam spre Barbados, unde puteam ajunge in vreo cinsprezece zile. Un marinar a strigat la un moment dat ‘Pamant’, dar din cauza furtunii nu puteam vedea bine despre ce e vorba, iar la scurt timp corabia s-a izbit de un banc de nisip. Corabia fiind impotmolita, iar valurile izbindu-ne din toate partile, am hotarat sa abandonam vasul si sa ne salvam la bordul barcii pe care o aveam la indemana. Am pornit asadar pe mare, cu valurile cat muntii ridicandu-se in jurul nostru. Unul dintre aceste valuri a izbit barca in plin, sfaramand-o pe loc. Eu am reusit sa inot in directia unde credeam ca este uscatul, dar toti ceilalti tovarasi ai mei au fost inghititi de valuri.

In cele din urma, furtuna s-a mai potolit, iar eu am reusit cu chiu cu vai sa ajung pe tarm, mai mult mort decat viu.

A doua zi, marea se linistise complet, iar in departare se zarea corabia noastra, care statea in continuare inclinata intr-o parte, fiind fixata in bancul de nisip de care se izbise in timpul furtunii.

Am inceput sa cercetez locul unde ma aflam. Nu stiam inca daca sunt pe o insula sau pe continent. Am descoperit pe tarm mai mult broaste testoase, carnea acestora fiind foarte buna de mancat, la fel si ouale lor.

Dupa ce am dat ocol tarmului, mi-am dat seama deznadajduit ca ma aflam pe o insula, iar aceasta era din nefericire pustie. Eram singurul supravietuitor al

naufragiului, iar soarta ma azvarlise intr-o pustietate.

Am hotarat asadar sa salvez tot ce se mai putea de la bordul corabiei naufragiate. In situatia in care ma aflam, trebuia sa imi asigur proviziile pentru un termen nelimitat, caci nu stiam daca insula cu pricina se afla in calea corabiilor care strabateau acea parte a Atlanticului. Profitand de marea care era foarte linistita, am inotat pana la corabie, si agatandu-ma de o franghie care atarna in apa, m-am catarat la bord.

Am reusit sa adun tot ceea ce mi se parea strict necesar pentru supravietuirea mea pe insula. Am gasit asadar la bordul corabiei imbracaminte, arme, munitii, o lada cu uneltele dulgherului, o gramada de provizii, precum si un cufar cu bani. Pe acesta nu eram hotarat sa-l iau cu mine, caci pe insula nu avea sa-mi foloseasca la nimic. Totusi l-am luat, caci mi-a venit greu sa-l las la bordul corabiei, care urma sa se scufunde dintr-o clipa-n alta, din cauza ca luase deja o gramada de apa la bord. Din barnele sfaramate in timpul furtunii, pe care le-am gasit pe corabie, mi-am alcatuit o pluta si profitand de flux, am carat pe insula tot ceea ce reusisem sa gasesc mai de pret pe corabie. Mai trebuie spus ca la bordul corabiei mai era un suflet in viata, un caine, pe care l-am luat cu mine pe insula.

Ajuns iar pe insula m-am gandit cum sa-mi depozitez mai bine avutul. Mi-am injghebat un cort, dar totusi nu eram multumit cu aceasta solutie si mi-am propus sa-mi construiesc cat mai curand un adapost trainic, pentru mine si proviziile mele.

M-am folosit de toporul gasit pe corabie printre atatea alte unelte folositore, pentru a reteza trunchiuri de copaci, ce doream apoi sa-i folosesc la ridicarea unui gard inalt ce trebuia sa-mi imprejmuiasca adapostul de atacurile fiarelor salbatice care s-ar fi aflat pe insula

Nu trebuie sa va mai spun cat de mult am muncit la ridicarea acestui gard, alcatuit din trunchiuri inalte de copac, si ascutite la varf. Si asta pentru ca nu m-a ajutat nimeni la niste treburi grele, pe care nu le mai infaptuisem pana atunci. Gardul l-am ridicat in preajma unei stanci, in care mi-am si sapat adapostul.

Pe insula cu pricina traiau numerosi papagali. Intr-una din zile am reusit sa prind unul, si sa-l domesticesc in asa fel incat sa se obisnuiasca cu mine si chiar sa rosteasca niste cuvinte, caci imi lipsea tovarasia oamenilor. Pe papagal l-am botezat Poll, iar acesta stia sa ma strige pe nume si sa-mi spuna cu vocea lui pitigaiata fraze pe care tot eu i le bagasem in minte: ‘Unde ai fost Robin Crusoe?’, sau ‘Cum de ai ajuns aici?’.

Cu ajutorul cainelui si al pustii, puteam pleca la vanatoare prin imprejurimi dupa capre salbatice, caci observasem ca acestea se gaseau din belsug pe insula. Insa eram preocupat de ceea ce se va intampla dupa ce se vor termina rezervele de praf de pusca luate dupa corabie.

Cu timpul am reusit sa-mi procur mai multe provizii din vanatoarea mea pe insula, ori din recoltele de struguri care cresteau acolo din belsug. Acestia erau dintr-un soi foarte bun, iar eu ii lasam la uscat in soare, pentru a se transforma in stafide. A trebuit deci sa invat sa impletesc cosuri, pentru a-mi pastra mai bine avutul.

Mare mi-a fost bucuria atunci cand am reusit sa prind un ied viu, pe care apoi l-am domesticit. Imi spuneam ca atunci cand rezervele de praf de pusca se vor fi terminat, nu voi duce lipsa proviziilor, caci voi reusi sa-mi injghebez din timp o turma de capre.

Si intr-adevar, in urmatorii ani petrecuti pe insula, am reusit sa prind mai multe capre salbatice, pe care le-am domesticit si le-am adapostit intr-un ocol special creat pentru ele. Iar acum, pe langa carnea de capra – un aliment de baza pentru mine, ma puteam bucura si de laptele acestora.

Trebuie spus ca atunci cand am facut inventarul celor gasite de mine pe corabie, printre provizii, am gasit si niste saci cu orz si orez, care fusesera insa roase pe corabie de catre sobolani, asa ca le-am aruncat indata, nefolosindu-mi la nimic. Si iata ca providenta imi veni in ajutor si de aceasta data, caci din semintele aruncate de mine au rasarit niste fire de orz si orez, pe care m-am hotaratsa le sadesc, pentru a obtine mai tarziu un lucru pe care insula, cu toate bogatiile ei nu mi-l putea darui – painea. Am sadit asadar brazde pentru a cultiva semintele cu pricina, dar am pastrat o parte din ele, caci nu puteam stii daca am ales perioada optima de cultivat, ori spicele odata rasarite nu vor fi distruse mai apoi de ploi si de vant, care bantuiau din cand in cand insula.

Am avut noroc si de aceasta data, caci in cativa ani, am reusit sa obtin un camp intreg de spice de orz si orez. Totodata invatasem ca pe insula se pot obtine doua recolte pe an. Insa un inamic neasteptat imi ataca spicele – niste pasari care se hraneau cu boabele de orz si orez, direct din lanul cultivat de mine. Am hotarat sa impusc cateva si sa le las asa jupuite pe camp, iar actiunea mea a avut un efect neasteptat – nicio pasare dintr-acelea nu mi-a mai atacat vreodata culturile de orz si orez

Timpul trecea iar hainele luate de mine de pe corabie, se rupsesera de mult. A trebuit asadar sa-mi confectionez singur imbracamintea si incaltamintea, si am reusit acest lucru, chiar daca in cel mai stangaci mod posibil. Eram imbracat din cap pana in picioare cu haine tesute cu mare greutate din pielea caprelor pe care le omoram. Mi-am facut si o umbrela speciala, pentru a ma apara de soare si ploi.

De cand naufragiasem pe insula imi tineam evidenta zilelor si anilor scursi in singuratate. In acest scop, crestam cu un cutit pe un stalp de lemn, niste liniute mai scurte care reprezentau zilele petrecute pe insula, precum si linii mai lungi, cu ajutorul carora socoteam anii traiti acolo.

Dupa cinsprezece ani petrecuti pe insula am gasit ceva care m-a ingrozit. O urma de picior omenesc intiparita in nisipul de pe plaja. Am vrut sa ma amagesc la vemea respectiva ca eu facusem mai de mult, urma aceea, insa comparand-o cu piciorul meu, mi-am dat seama ca aceasta e mult mai mare si atunci iar m-a cuprins frica. Iar dupa optsprezece ani petrecuti pe insula, am avut certitudinea unui fapt monstruos care se petrecea acolo: plaja era din cand in cand vizitata de salbatici canibali, care isi omorau victimele apoi le devorau, lansandu-le oasele si craniile pe plaja unde infaptuiau aceste atrocitati. Nu trebuie sa va mai spun ce spaima m-a cuprins.

Multa vreme nu am avut curajul sa ies din adapost, caci imi imaginam ce soarta as avea daca as incapea pe mana canibalilor. Dar nici in casa nu puteam sta, caci nu-mi gaseam defel linistea, neluand nicio atitudine vis-a-vis de situatia data.

Au mai trecut niste ani de la intamplarea aceea. Crezusem ca poate cele petecute cu atata vreme in urma sa fie un caz singular, salbaticii cu pricina nemaiavand de-a face cu insula pe care locuiam eu. Dar iata ca in cel de-al douazecisitreilea an al sederii mele pe insula, ii intalni chiar eu insumi pe canibalii cu pricina, aflati pe plaja in asteptarea ospatului lor monstruos.

Salbaticii pusesera la cale sa-l omoare pe un tanar din alt trib decat al lor, iar mai apoi se se ospateze dintr-ansul. Profitand de un moment de neatentie al canibalilor, tanarul cu pricina o zbughi de langa acestia si alerga drept spre mine, care aflandu-ma ascuns in tufisurile de la marginea plajei, observasem atent toata scena. Bineinteles ca eram inarmat, caci de cand aveam certitudinea ca insula e bantuita de canibali, nu plecam niciodata de acasa fara pusca, cutit si toporisca.

Ma hotarai sa vin in ajutorul tanarului, care era urmarit indeaproape de doi canibali, furiosi ca prada lor o zbughise inspre padure. Asa ca iesi la iveala si trasei

cate un foc de arma in fiecare dintre salbaticii urmaritori, iar acestia se prabusira pe loc la pamant. Tanarul, care vazuse tot ceea ce se petrecuse in cele cateva clipe de cand imi facusem aparitia, se uita inspaimantat la urmaritorii lui, dar mai infricosat era de mine, care ii venisem in ajutor.

Tanarul realiza pe loc, ca stapanesc o forta foarte mare in batul care produsese cele doua detunaturi, ce-i omorasera pe urmaritorii sai, si drept urmare se arunca la picioarele mele, comportandu-se in asa fel, de parca s-ar fi inchinat cine stie carei zeitati. Il linistii pe cat putui prin semne prietenoase, caci mi-am dat pe loc seama ca el personal nu-si putea deloc explica la vremea aceea, cu ajutorul cunostintelor sarace pe care le avea, forta armelor de foc.

Ma hotaraisa-l mi-l fac tovaras pe acest tanar, care dovedea o inteligenta iesita din comun, chiar daca fusese pana atunci doar un salbatic. Il luai deci cu mine si-l dusei la adapost, iar pana la caderea serii, il invatasem cateva cuvinte elementare, ce aveau sa stea la baza oricarei conversatii, ce urma sa o purtam de acum incolo. Bineinteles ca ii oferi mancare si bautura, caci tanarul era infometatsi insetat, dupa toate cele cate patimise deunazi. L-am botezat Vineri, in amintirea zilei cand a fost salvat, si mi-am jurat sa-l invat toate cele ce le stiam eu la vremea aceea, caci el fusese raspunsul providentei la singuratatea in care traisem pana atunci.

Tanarul Vineri, ce ma idolatriza in felul sau, caci nu doar il scapasem de la moarte sigura, dar totodata stapaneam niste mestesuguri, care lui cel putin i se pareau supranaturale la vremea aceea, isi dadea toata silinta sa ma ajute la treburile gospodaresti. I-am explicat ca venirea lui, necesita mai multa munca pentru asigurarea hranei noastre, iar acest lucru l-a inteles pe data si l-a impresionat profund grija mea pentru el.

Intr-una din zile l-am invatat pe Vineri si taina armei de foc, pe care pana atunci o privise ca pe o adevarata zeitate, si o implorase in rugaciunile adresate acesteia sa nu-l omoare.

In timpul nostru liber, il invatam pe Vineri tot mai multe lucruri despre lumea care ne inconjura, caci tanarul, asa cum am mai spus, avea inteligenta necesara sa priceapa tot ceea ce-i povesteam eu.

L-am intrebat intr-o zi pe Vineri de unde vin pe insula noastra canibalii cu pricina. Tanarul m-a condus pe tarm si mi-a aratat in zare o insula indepartata. Tot acolo, spunea el, naufragiase cu ceva timp in urma o corabie, avand la bord oameni asemanatori mie la infatisare.

Am hotarat sa gasim un mijloc de a ajunge acolo, caci se pare ca insula cu pricina se afla in calea vapoarelor comerciale care strabateau aceste ape ale Atlanticului. Cu ajutorul lui Vineri, ma apucai sa construiesc o piroga, pe care voiam sa o folosesc la traversarea apelor, pana la insula cu pricina.

In scurta vreme piroga fu gata. I-am atasat apoi si o panza, ca sa putem ajunge mai repede la insula, folosindu-ne de ajutorul vantului. Acum nu ne mai trebuia decat un moment prielnic in timpul refluxului, pentru a ajunge la insula cu pricina. Totodata, ma gandeam ca poate cu ajutorul ambarcatiunii noastre, vom reusi sa ajungem in calea navelor care treceau prin aceste locuri, si astfel voi pune capat exilului meu pe acesta insula.

In cel de-al douazecisisaptelea an al sederii mele pe insula, s-a mai intamplat un eveniment insemnat. Tanarul Vineri veni la mine si ma anunta ca trei pirogi pline cu canibali au debarcat pe insula noastra si pun la cale un ospat dintr-acelea cum obisnuiesc ei. M-am echipat imediat, cu arme, i-am dat si tanarului doua pusti, nu inainte de-ai oferi o inghititura de rom, si am pornit-o imediat intr-acolo. Am ajuns la timp, caci canibalii tocmai voiau sa sacrifice un spaniol, naufragiat pe insula lor cu ceva vreme in urma, iar apoi sa-l devoreze dupa obiceiul lor monstruos.

Insa canibalii nu au apucat sa-si duca la bun sfarsit planurile lor marsave cu spaniolul nostru. Focurile de arma trase de mine si de Vineri au doborat pe multi dintre ei, restul care au reusit sa scape cu viata, fugind speriati la pirogile, cu care venisera pe insula.

M-am apropiat de spaniolul cu pricina si i-am dezlegat legaturile. Acesta mi-a multumit ca l-am salvat de la o moarte sigura, dar nu i-a venit sa creada, cand i-am spus cine sunt si de cat timp ma aflu pe insula.

Tot pe plaja, Vineri mai descoperi un prizonier, pe care canibalii voiau sa-l devoreze dupa obiceiul lor, iar tanarul fu extrem de emotionat de revederea cu acesta, caci omul cu pricina nu era nimeni altul decat tatal sau.

Acum eram patru oameni pe insula, iar planurile mele de a scapa de aici cu ajutorul unei corabii erau aproape de a fi realizate. Nu trebuie sa va mai spun ca toti cei pe care ii scapasem de la moarte imi aratau o deosebita recunostinta, si ascultau orbeste de tot ceea ce le spuneam. Spaniolul imi povesti cum pe insula mai sunt niste confrati de ai sai, care au naufragiat odata cu el de pe corabia cu pricina, si care au reusit sa se tina departe deocamdata de conflictele cu canibalii.

M-am gandit sa incercam sa-i aducem pe insula noastra pentru a ne ajuta sa construim impreuna o corabie si a parasi aceste locuri, dar totusi, nu puteam avea incredere deplina in niste straini.

Asa ca am hotarat ca Spaniolul si tatal lui Vineri sa plece impreuna pe insula canibalilor, ca sa vada care sunt intentiile camarazilor de pe vas in privinta planului meu de a parasi aceste locuri. I-am spus spaniolului ca trebuie sa le ceara de la bun inceput acestora sa se lege prin juramant ca-mi vor da ascultare in toate poruncile, caci nu puteam avea altminteri incredere in niste straini, chiar daca planul meu venea in ajutorul acestora.

Zis si facut. Ramasei cu Vineri pe insula noastra, in vreme ce Spaniolul si tatal tanarului meu tovaras se indreptara cu piroga spre insula canibalilor. Urmau sa se intoarca mai apoi, pentru a ne anunta care fusese rezultatul tratativelor cu tovarasii de pe corabia spaniolului, aflati acum intr-o situatie destul de grea in salbaticia acestor locuri.

Insa cursul evenimentelor lua o turnura neasteptata chiar si pentru mine. Intr-una din zilele urmatoare, Vineri veni la mine si imi spuse cat se poate de emotionat: ‘Stapane (caci asa imi zicea), a sosit!’. Ma ridicai degraba din adapost si mersei cu el catre tarmul insulei, iar acolo imi fu dat sa vad o priveliste cum nu mai speram sa apuc vreodata. O corabie engleza statea ancorata la mica distanta de insula, iar o barca cu marinari tocmai se pregatea sa acosteze la tarm. Desi inima imi tresarea de emotie, m-am hotarat sa nu ies numaidecat in calea noilor veniti, caci nu le puteam stii intentiile, si mai ales, ce fel de oameni sunt. Si am facut foarte bine, caci s-a dovedit mai tarziu ca oamenii cu pricina erau niste rasculati care il luasera prizonier pe Capitan si pe omul sau de incredere, si voiau sa-i lase in singuratate pe insula.

Prinzand un moment prielnic am intrat in vorba cu Capitanul, care s-a crucit cand a vazut cum aratam, dar stiam totodata limba tarii lui. I-am spus apoi ca sunt englez, si ca ma aflu aici de mai bine de douazecisiopt de ani. Omul a fost cuprins de emotie, caci si-a dat seama ca providenta a vrut ca eu sa fiu pe aceasta insula odata ce el va sosi in postura de prizonier al propriului echipaj. Mi-a fagaduit pe loc ca daca voi reusi sa-l salvez din situatia in care se afla si sa-i redau in stapanire corabia, imi va fi recunoscator tot restul vietii, ajutandu-ma sa debarc in orice port il voi alege eu pe harta lumii.

Cum eram patru insi care aveau arme, ne-am gandit sa prindem un moment

prielnic pentru a-i incolti pe cei care il adusesera pe insula pe capitan, pana cand acestia urmau sa se intoarca pe corabia ancorata la mica distanta de insula, unde se mai afla o buna parte a echipajului. Capitanul mi-a spus ca nu toti cei care faceau parte din manevra organizata impotriva lui erau raufacatori, multi dintre acestia avand de ales intre a-si pierde propria viata sau a se alatura capilor rascoalei.

In scurt timp am organizat o ambuscada, iar toti raufacatorii au cazut in mainile noastre. In timp ce eu si capitanul tineam armele atintite asupra lor, ca nu cumva sa-i bata gandul de a face o miscare gresita, omul de incredere al capitanului impreuna cu Vineri ii legau pe prizonieri.

I-am dus apoi pe toti in pestera unde imi aveam adapostul, si m-am sfatuit cu capitanul vasului, sa eliberam o parte din prizonierii pe care domnia sa ii considera a fi de incredere, caci aveam nevoie de ajutorul a mai multi oameni, pentru a lua in stapanire corabia.

Capitanul le vorbi tuturor prizonierilor de fata, ca guvernatorul insulei (adica eu), este dispus sa-i ierte pe aceia care se vor intoarce inapoi in tabara capitanului ca oameni de treaba, asa cum au fost atunci cand el a luat in stapanire vasul. Ceilalti urmeaza a fi dusi inapoi in Anglia unde ii asteapta spanzuratoarea, sau vor muri aici pe loc daca se vor impotrivi.

Si intr-adevar, o parte dintre oamenii pe care capitanul ii socotise de la inceput a fi cinstiti, dar nu se puteau impotrivi capilor rascoalei de teama sa nu-si piarda viata, trecura imediat de partea noastra. De acestia puteam sa ne servim cu incredere, dandu-le pe mana arme si munitii, pentru a ne ajuta sa luam in stapanire vasul. Ceilalti au ramas mai departe prizonieri in pestera, supravegheati indeaproape de Vineri.

Folosind barca cu care raufacatorii de pe vas ii adusesera pe insula pe Capitan si pe omul sau de incredere cu gandul de a-i lasa acolo pentru a-si gasi sfarsitul zilelor, Capitanul si echipajul credincios lui, traversara apele golfuletului pana la locul unde era ancorata corabia. Cum ajunsera la corabie, incepura sa se suie unul cate unul pe punte.

Odata ajunsi acolo si fiind bine inarmati cu pustile pe care le dadusem eu la plecare, ii luara prin surpridere pe restul raufacatorilor, si pusera cu totul stapanire pe vas.

Imediat dupa ce toate acestea fura duse la indeplinire, capitanul reveni pe insula la bordul barcii cu pricina si imi aduse tot felul de bunatati din camara personala, impreuna cu niste randuri de haine de-ale lui, nou noute. Imi multumi din suflet ca datorita mie, a reusit sa-si ia in primire vasul. Imi spuse apoi ca acesta sta ancorat si gata de plecare spre orice destinatie o voi hotari eu. Raufacatorilor care erau acum prizonierii nostri, li s-a propus sa vina inapoi in Anglia in postura de marsavi ce aveau sa fie spanzurati sau sa ramana pe insula unde li se vor lasa arme, munitii si provizii, pentru a se descurca asa cum vor putea. Au ales cu totii cea de-a doua varianta, caci preferau traiul in salbaticie decat pedeapsa prin spanzuratoare.

Marturisesc ca odata ajuns pe puntea vasului, am fost cuprins de cea mai adanca emotie. Capitanul imi multumi inca odata pentru tot ajutorul oferit si imi ura bun venit la bord. Eram insotit de Vineri pe care doream sa-l iau cu mine in Anglia, pentru a cunoste lumea asa cum o stiam eu.

Si astfel, la data de 19 septembrie 1686, dupa douazecisiopt de ani, doua luni si nouasprezece zile petrecute pe insula, luam calea civilizatiei. In afara de Vineri si un urmas de-al papagalului Poll, am luat cu mine si avutul pe care il gasisem in corabia naufragiata in apele din jurul insulei, in urma cu atata amar de vreme. Cu vant bun in panze, ne indreptaram spre Anglia.

SFARSIT VÉGE